

φησιν μετ' αὐτοῦ οὐκ αὐτῷ ὀπισημασ ποιουῶν
 παρ' ἀρετῆς ἀναρεῖν τὸ ἀλόγον μέγεθς τῆς
 ψυχῆς. πῶτο δὲ ποιῶν, ἀναρεῖ καὶ πάθος καὶ
 ἥδους. διὸ ἐκ ὁρῶν ἡ ψατο ταύτη ἥδ' ἀρετῆς.
 ἢ πᾶσι δὲ Πλάτων διελετο τὴν ψυχὴν
 εἰς τὸ λόγον ἔχουσαν καὶ εἰς τὸ ἄλογον ὁρῶν
 καὶ ἀπέδωκεν ἐκείνου ἀρετῆς θεωρητικῆς.
 μέγχι μὲν οὐκ οὗτου καλῶς· μετὰ μάλιστα
 πῶτο ἐκ ἐπὶ ὁρῶν, τὴν ἡδ' ἀρετῆν κατέμειξεν
 εἰς τὴν θεωρητικῆν τὴν ἑσθ' τῆ ἀγαθῶν
 οὐ δὲ ὁρῶν· οὐ γὰρ οὐκ αἰκίον. ἑσθ' γὰρ ἥδ' ὄν-
 των καὶ ἀλιθείας λέγοντα, ἐκ ἑσθ' ἑσθ' ἀρε-
 τῆς φερέσειν. οὐ δὲν γὰρ τοῦτο κἀκείνῳ κοι-
 νόν. οὗτοι μὲν οὐκ ὅτι τὸ σπουδόν ἡ ψατο καὶ
 οὐτῶς. ἐξ ἑσθ' ὅτι ἀ εἶη μετὰ ταῦτα σκέ-
 ψασθαι, τί δὲ αὐτοῖς λέγειν ἑσθ' τοῦτων.
 θεωροῦν μὲν οὐκ ἰδέειν δὲ ἴ, ὅτι πάσης ὀπι-
 σήμασ καὶ διωμάμασ ὅτι τι τέλος, καὶ πᾶσι
 ἀγαθόν. οὐ δὲ μὲν γὰρ οὐτ' ὀπισημῶν οὐτὶ δὲ
 ναμασ ἐνεκεν κακοῦ ὅτι. εἰ οὐκ πασῶν ἥδ'
 διωμάμασ ἀγαθόν τὸ τέλος, δὴλον ὅς καὶ
 τῆς βελτίστης βέλπιον ἀ εἶη. ἀλλὰ μὲν
 ἥγα πολιτικῆ βελτίστη διωμάμασ. ὡς τὸ τέ-
 λος αὐτῆς ἀ εἶη ἀγαθόν. ἑσθ' ἀγαθῶν ἀ-
 ρεα (ὡς ἔοικεν) ἡμῶν λεκτέον, καὶ ἑσθ'
 ἀγαθῶν οὐ πᾶ ἀπλῶς, ἀλλὰ τῆ ἡμῶν· οὐ
 γὰρ τῆ θεῶν ἀγαθῶν· ἀλλ' ἑσθ' ἡμῶν τοῦτου
 καὶ ἄλλοσ λόγος, καὶ ἀλλοπερία ἡ σκέψας.
 ἑσθ' τῆ πολιτικῶν ἀρετῆ ἡμῶν λεκτέον ἀγαθῶν.
 πάσι δὲ καὶ πῶτο διελεῖν δὲ ἑσθ' ἀγαθῶν,
 πῶς λεγομένη· οὐ γὰρ ὅτι ἀπλοῦν. λέγε-
 ται γὰρ ἀγαθόν, ἢ τὸ ἀρετῶν ἐν ἐκείνῳ ἥδ' ὄν-
 των· πῶτο δ' ὅτι τὸ διὰ τὴν αὐτῆ φύσιν ἀ-
 ρετῶν ἢ οὐ τῶν μεταχρόντα ἀγαθῶν ὅτι πῶτο
 δὲ ὅτι ἢ ἰδέα ἀγαθῶν. πῶτερον οὐκ ἑσθ' τῆς
 ἰδέας τῆ ἀγαθῶν δὲ, ἢ οὐ, ἀλλ' ὡς τὸ κοινόν
 ἐν ἀπασιν ἑσθ' ἀγαθῶν; ἔπειρον γὰρ τῆς
 ἰδέας πῶτο δὲ εἶεν ἀ εἶη, ἢ μὲν γὰρ ἰδέα χω-
 ρεῖσθ, καὶ αὐτὸ καθ' αὐτὸ· τὸ δὲ κοινόν ἐν
 ἀπασιν ἑσθ' ἀρετῆ· ἐκ ἑσθ' δὲ ταῦτόν τῆ χωρε-
 σθ. οὐ γὰρ ἀ ποτε τὸ χωρεῖσθ καὶ τὸ περ-
 νός αὐτὸ καθ' αὐτὸ εἶη, ἐν ἀπασιν ἑσθ' ἀρετῆ.
 πῶτερον οὐκ ἑσθ' τοῦτου δὲ λέγειν ἀγαθῶν
 πᾶ ἐνυπαρχόντες, ἢ οὐ; διὰ τί; ὅτι πῶτο ὅτι
 μὲν τὸ κοινόν, ὡς ὁ ὁμοῖος καὶ ἢ ἐπαγωγῆ. ὁ
 δὲ ὁμοῖος βούλεται τὴν ἐκείνου οὐσίαν λέ-
 γειν, ἢ τοῦ ὅτι ἀγαθόν, ἢ ὅτι κακόν, ἢ ὅτι ἀ-
 ἔλλο ὡς. λέγει δὲ ὁ ὁμοῖος, ὅτι τοῖόνσ' ἢ ἀγαθόν

A Evenit itaque, ut qui virtutes scientias faci-
 at, irrationalem animæ partem extin-
 guat: quod faciens, affectum ac morem
 perimit. Quam ob rem non rectè hac in
 parte disputationem de virtute instituit.
 Postea demum Plato animam in partem,
 quæ teneret rationem, & in eam quæ ef-
 fecti rationis expert, rectè distribuit, red-
 diditque suas vtrique virtutes. Hæcenus
 quidem probè: reliqua verò neutiquam
 rectè: quandoquidem virtutem cum tra-
 ctatione quæ de bono per se esset, admix-
 scuit, non equidem rectè, quia non era-
 rat is aptus locus, neque enim de eo quod
 est, ac de vero differentem, de virtute
 dicere oportuit: illi siquidem nihil est
 cum hoc commune. Huc vsquè igitur at-
 que hoc modo prosecta est illorum de
 moribus disputatio. Deinceps ergo restat
 ut videamus, quidnam de his dicendum
 nobis fuerit. Primum illud obseruandum
 est, scientiæ omnis atque facultatis fi-
 nem esse aliquem, eumque per se bonum:
 nulla siquidem scientia, & facultas nulla
 est quæ finè malum habeat. Quòd si facul-
 tatum omnium bonus est finis, non dubi-
 um, quin etiam optimæ sit optimus. At-
 qui ciuilib, optima est facultas: igitur ip-
 sius finis, bonus. De bono itaque (vt vi-
 detur) nobis dicendum est: at de bono nō
 in vniuersum, sed nobis bono. Neque en-
 im de Deorum bono agendum est. Nam
 de eo alia habenda fuerit oratio, & con-
 ratio nunc sit aliena. De nobis itaque bo-
 no dicendum est. De quo sanè differen-
 dum in primis est, quonam dicatur mo-
 do. Neque enim simplex, atque vnum est:
 quandoquidem dicitur bonum, aut quod
 in vnoquoque esset optimum, (id verò
 suapte natura expectendum) aut cuius par-
 ticipatione alia sunt bona: id nimirum i-
 dea boni est. An igitur de boni idea lo-
 qui oportet, an non, sed de eo potius quod
 in vniuerso rebus omnibus bonis inest?
 bonum id namque diuersum esse ab idea
 merito videatur. Idea enim & separari
 potest, & per se subsistit: bonum verò il-
 lud commune, rebus omnibus inest: non
 igitur idè eū eo quod separari potest: fieri
 enim nequit, vt quod separari natura po-
 test ac per se subsistere, rebus omnibus in-
 sit. Nunquid igitur de hoc nobis differen-
 dum bono, quod in omnibus existit, aut
 non? quid ita: nempe quoniā id commune
 est, vt definitio, & inductio. Definitionem
 oportet quid quæque res sit, referre, seu
 bonum, seu malū sit, seu quidvis aliud. Re-
 fert certè definitio, vt eiusmodi bonum in

πολιτικῶν
 ἀγαθῶν